Formulier van de Presbyteriaanse Kerkregering

Assemblee te EDINBURGH, 10 februari 1645, namiddag. Zitting 16.

Acte van de GENERALE ASSEMBLEE van de KERK van SCHOTLAND, tot goedkeuring van de Stellingen betreffende de Kerkregering en de Ordening van Dienaren.

DE Generale Assemblee, ten zeerste begerig en bezorgd, niet alleen voor de vestiging en instandhouding van de Vorm van Kerkregering in dit koninkrijk, overeenkomstig het Woord van God, de boeken van Tucht, de acten van de Generale Assemblees en het Nationaal Verbond, maar ook voor een eensgezindheid in de kerkregering tussen deze koninkrijken, die nu nauwer en krachtiger verenigd zijn door de onlangs gesloten Plechtige Liga en het Verbond; en overwegende dat, zoals in vroegere tijden geschied is, zo ook voortaan, door de nabijheid van de besmetting, velerlei onheil voor deze kerk kan voortkomen uit een verdorven vorm van regering in de kerk van Engeland; en evenzo dat de kostbare gelegenheid om de kerken van Christus in alle drie de koninkrijken tot een eensgezindheid in de kerkregering te brengen het geluk is van de tegenwoordige tijden boven de vroegere; hetgeen ook, door de zegen van God, een krachtig middel en een goed fundament kan blijken om een veilige en welgegronde bevrediging voor te bereiden, door de oorzaak weg te nemen waaruit de tegenwoordige verdrukkingen en bloedige oorlogen oorspronkelijk zijn voortgekomen: en de Assemblee nu de (hierbij gevoegde) stellingen betreffende de ambtsdragers, vergaderingen en regering van de kerk, en betreffende de ordening van dienaren, driemaal gelezen en ijverig onderzocht hebbende, die tot ons gebracht zijn als de uitkomsten van de lange en geleerde debatten van de Vergadering der Godgeleerden die te Westminster zitting houdt, en van de onderhandeling over de eensgezindheid met de gecommitteerden van deze kerk die daar verblijven; stemt, na rijp beraad, en nadat allen die enige bezwaren daartegen hebben tijdig zijn opgeroepen en gewaarschuwd om die bekend te maken, opdat zij voldoening zouden kunnen ontvangen, in met de voornoemde stellingen aangaande de Kerkregering en de Ordening, en keurt die goed; en machtigt hierbij de gecommitteerden van deze Assemblee, die te Edinburgh zullen samenkomen, om in naam van deze Assemblee een eensgezindheid tussen de kerken in beide koninkrijken in de voornoemde bijzonderheden overeen te komen en te besluiten, zodra deze, zonder enige wezenlijke verandering, bekrachtigd zullen zijn door een ordonnantie van de Eerbiedwaardige Huizen van het Parlement van Engeland; welke bekrachtiging tijdig zal worden meegedeeld en bekendgemaakt door de gecommitteerden van deze kerk die te Londen verblijven. Met dien verstande altijd, dat deze acte op generlei wijze afbreuk zal doen aan de verdere bespreking en het verdere onderzoek van dat artikel dat stelt dat de doctor of leraar, evengoed als de herder, macht heeft tot de bediening van de sacramenten; als ook van de onderscheiden rechten en belangen van de

presbyteria en van het volk bij de beroeping van dienaren; maar dat het vrij zal staan over deze punten te debatteren en ze te bespreken, naarmate het God zal behagen verder licht te geven.

JEZUS CHRISTUS, op wiens schouders de heerschappij rust, wiens naam genoemd wordt Wonderlijk, Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst; aan wiens heerschappij en vrede geen einde zal zijn; die zit op de troon van David en over zijn koninkrijk, om dat te ordenen en te bevestigen met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid; die alle macht heeft ontvangen die Hem door de Vader gegeven is in de hemel en op de aarde, Die Hem uit de doden heeft opgewekt en Hem aan Zijn rechterhand heeft gezet, ver boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en alle naam die genoemd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomende, en alle dingen aan Zijn voeten onderworpen heeft, en Hem gegeven heeft als Hoofd over alle dingen aan de Kerk, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem die alles in allen vervult:

Hij, die ver boven alle hemelen is opgevaren, om alles te vervullen, heeft gaven ontvangen voor Zijn kerk, en is het die de nodige dienaren gaf tot opbouw van Zijn kerk en de volmaking van Zijn heiligen.

Van de Kerk

ER IS een algemene zichtbare kerk, waarvan in het Nieuwe Testament sprake is.

De bediening, de godsspraken en de inzettingen van het Nieuwe Testament zijn door Jezus Christus aan de algemene zichtbare kerk gegeven, tot verzameling en volmaking daarvan in dit leven, tot aan Zijn wederkomst.

Ook de particuliere zichtbare kerken, leden van de algemene kerk, komen in het Nieuwe Testament voor.

De particuliere kerken in de eerste tijden waren samengesteld uit zichtbare heiligen, dat wil zeggen, uit hen die, meerderjarig zijnde, het geloof in Christus en de gehoorzaamheid aan Christus beleden, overeenkomstig de regels van geloof en leven die door Christus en Zijn apostelen geleerd zijn; en uit hun kinderen.

Van de Ambtsdragers van de Kerk

DE AMBTSDRAGERS die Christus heeft aangesteld tot de opbouw van Zijn gemeente en de volmaking van de heiligen, zijn: sommige buitengewoon, zoals de apostelen, de evangelisten en de profeten, die opgehouden hebben.

Andere gewoon en blijvend, zoals de herders, leraars en andere regeerders van de gemeente, en de diakenen.

Herders

De herder is een gewoon en blijvend ambtsdrager in de gemeente, die profeteert in de tijd van het evangelie.

In de eerste plaats behoort tot zijn ambt,

Te bidden voor en met zijn kudde, als de mond van het volk tot God, *Handelingen 6:2,3,4 en 20:36*, waar de prediking en het gebed verenigd zijn als verscheidene delen van hetzelfde ambt. Het ambt van de oudste (dat is, de herder) is te bidden voor de zieken, ook in het bijzonder, aan wie in het bijzonder een zegen beloofd wordt; veel meer moet hij dit dan ook verrichten in de openbare uitoefening van zijn ambt, als een deel daarvan.

De Schriften in het openbaar te lezen; tot bewijs daarvan,

1. Dat aan de priesters en Levieten van de Joodse kerk het openbaar lezen van het Woord was toevertrouwd.

2. Dat de dienaren van het evangelie een even ruime last en opdracht hebben om het Woord te bedienen, evenals de andere inzettingen, zoals de priesters en Levieten hadden onder de wet, blijkt uit *Jesaja 66:21*, *Matteüs 23:34* waar onze Zaligmaker de ambtsdragers van het Nieuwe Testament, die Hij zenden zal, met dezelfde namen noemt als de leraars van het Oude.

Deze stellingen bewijzen dat, aangezien dit een plicht van zedelijke aard is, daaruit met goede gevolgtrekking volgt dat het openbaar lezen van de Schriften behoort tot het ambt van de herder.

De kudde te weiden, door de prediking van het Woord, waarnaar hij moet onderwijzen, overtuigen, bestraffen, vermanen en vertroosten.

Te catechiseren, hetgeen een duidelijke uiteenzetting is van de eerste beginselen van de godsspraken Gods, of van de leer van Christus, en een deel is van de prediking.

Andere goddelijke verborgenheden te bedienen.

De sacramenten te bedienen.

Het volk te zegenen van Godswege, *Numeri 6:23-26*. Vergeleken met *Openbaring 1:4,5* (waar dezelfde zegeningen genoemd worden, en de personen van wie zij voortkomen), *Jesaja 66:21*, waar, onder de namen van priesters en Levieten die onder het evangelie zullen voortduren, de evangeliedienaren worden verstaan, die

daarom ambtshalve het volk moeten zegenen.

Zorg te dragen voor de armen.

En hij heeft ook regeermacht over de kudde als herder.

Leraar of Doctor

De Schrift onderscheidt de naam en de titel van leraar, evenals die van herder.

Welke ook een dienaar van het Woord is, evenals de herder, en macht heeft tot de bediening van de sacramenten.

De Heere heeft verschillende gaven gegeven, en verscheidene werkzaamheden overeenkomstig deze gaven, in de bediening van het Woord; hoewel deze verschillende gaven in één en dezelfde dienaar verenigd kunnen zijn, en dus door hem uitgeoefend worden; wanneer er echter verscheidene dienaren in dezelfde gemeente zijn, kunnen zij tot verscheidene werkzaamheden bestemd worden, overeenkomstig de verschillende gaven waarin ieder van hen uitmunt. En hij die het meest uitmunt in de uitlegging van de Schriften, in het onderwijzen van de gezonde leer, en in het overtuigen van de tegenstanders, boven de toepassing, en daarom daartoe gebruikt wordt, kan leraar of doctor genoemd worden (de aangehaalde plaatsen ter aanduiding van het woord bewijzen de stelling); wanneer er echter maar één dienaar is in een particuliere gemeente, moet deze, naar zijn vermogen, het gehele werk van de bediening verrichten.

Een leraar, of doctor, is van uitnemend nut in de scholen en universiteiten; zoals vanouds in de scholen der profeten, en te Jeruzalem, waar Gamaliël en anderen als doctoren onderwezen.

Andere Regeerders van de Kerk

Zoals er in de Joodse kerk oudsten van het volk waren, verenigd met de priesters en Levieten in het bestuur van de kerk, zo heeft ook Christus, Die het kerkelijk bestuur en de kerkelijke regeerders heeft ingesteld, sommigen in Zijn gemeente voorzien, naast de dienaren van het Woord, met gaven tot regering, en met de last om die uit te oefenen wanneer zij daartoe geroepen worden, die zich met de bediening moeten verenigen in het bestuur van de kerk.

Deze ambtsdragers worden door de gereformeerde kerken gewoonlijk ouderlingen genoemd.

Diakenen

De Schriften wijzen de diakenen aan als afzonderlijke ambtsdragers in de kerk.

Wiens ambt blijvend is. Tot welk ambt niet behoort het Woord te prediken, noch de sacramenten te bedienen, maar bijzondere zorg te dragen voor de uitdeling aan de noden der armen.

Van Particuliere Gemeenten

Het is geoorloofd en gepast dat er vaste gemeenten zijn, dat is, een zeker gezelschap van christenen die in een gewone vergadering samenkomen voor de openbare eredienst.

Wanneer de gelovigen zich zozeer vermeerderen dat zij niet gevoeglijk op één plaats kunnen samenkomen, is het geoorloofd en gepast dat zij verdeeld worden in onderscheiden en vaste gemeenten, tot de betere bediening van de tot hen behorende inzettingen en de vervulling van de wederzijdse plichten.

De gewone wijze om christenen in onderscheiden gemeenten te verdelen, en het meest geschikt voor de opbouw, is naar de onderscheiden grenzen van hun woonplaatsen.

Ten eerste, omdat zij die samen wonen, gehouden zijnde tot allerlei zedelijke plichten jegens elkander, de beste gelegenheid hebben om deze te vervullen; welke zedelijke band blijvend is, want Christus is niet gekomen om de wet te ontbinden, maar om die te vervullen.

Ten tweede, de gemeenschap der heiligen moet zo geordend zijn dat zij het meest gevoeglijke gebruik van de inzettingen en de vervulling van de zedelijke plichten toelaat, zonder aanzien des persoons.

Ten derde, de herder en het volk moeten zo samenwonen dat zij elkanders plichten met de meeste gevoeglijkheid kunnen vervullen.

In dit gezelschap moeten sommigen afgezonderd worden om het ambt uit te oefenen.

Van de Ambtsdragers van een Particuliere Gemeente

Voor de ambtsdragers in één gemeente behoort er ten minste één te zijn, zowel om in het Woord en de leer te arbeiden, als om te regeren.

Het is ook nodig dat er anderen zijn die zich bij het bestuur voegen.

En het is ook nodig dat er anderen zijn die zich bijzonder bezighouden met de verzorging van de armen.

Het getal van elk van hen moet in verhouding staan tot de gesteldheid van de gemeente.

Deze ambtsdragers moeten op gevoeglijke en vastgestelde tijden samenkomen, tot goede ordening van de zaken van die gemeente, ieder naar zijn last.

Het is zeer gepast dat, in deze samenkomsten, één wiens ambt het is in het Woord en de leer te arbeiden, de leiding heeft in hun verrichtingen.

Van de Inzettingen in een Particuliere Gemeente

De inzettingen in één gemeente zijn:

het gebed, de dankzegging en het zingen van de psalmen, het lezen van het Woord (ook al volgt er geen onmiddellijke uitleg van wat gelezen is), de uitlegging en toepassing van het Woord, de catechisatie, de bediening van de sacramenten, de inzameling voor de armen, en het heenzenden van het volk met een zegen.

Van het Bestuur van de Kerk

CHRISTUS heeft een bestuur en kerkelijke regeerders in de kerk ingesteld: daartoe hebben de apostelen onmiddellijk de sleutels ontvangen uit de hand van Jezus Christus, en hebben die gebruikt en uitgeoefend in alle kerken van de wereld bij alle gelegenheden.

En sindsdien heeft Christus voortdurend sommigen in Zijn kerk begiftigd met gaven tot regering, en met de last om die uit te oefenen, wanneer zij daartoe geroepen worden.

Het is geoorloofd, en overeenkomstig het Woord van God, dat de kerk bestuurd wordt door verscheidene soorten van vergaderingen, namelijk congregationele, classicale en synodale.

Van de gemeenschappelijke macht van al deze Vergaderingen

Het is geoorloofd, en overeenkomstig het Woord van God, dat de bovengenoemde onderscheiden vergaderingen de bevoegdheid hebben om enige persoon binnen hun onderscheiden grenzen, die de kerkelijke zaak die aan hen wordt voorgelegd aangaat, te dagvaarden en voor zich te roepen.

Zij hebben macht om de zaken en geschillen die hun op ordelijke wijze worden voorgelegd te horen en te beslissen.

Het is geoorloofd, en overeenkomstig het Woord van God, dat alle genoemde vergaderingen enige macht hebben om kerkelijke censuren toe te dienen.

Van de Congregationele Vergaderingen

De regerende ambtsdragers van een particuliere gemeente hebben de macht, met gezag, om enig lid van de gemeente voor zich te roepen, zoals zij een rechtvaardige gelegenheid daartoe zien.

De kennis en de geestelijke staat van de onderscheiden leden van de gemeente te onderzoeken.

Te vermanen en te bestraffen.

Deze drie takken worden bewezen door *Hebreeën 13:17*; *1 Tessalonicenzen 5:12,13* ; *Ezechiël 34:4*.

De geoorloofde schorsing van de tafel des Heeren, van een persoon die nog niet uit de kerk is verstoten, is naar de Schrift:

Ten eerste, omdat de inzetting zelf niet ontheiligd mag worden.

Ten tweede, omdat ons geboden wordt ons af te zonderen van hen die ongeregeld wandelen.

Ten derde, om de grote zonde en het gevaar, zowel voor hem die onwaardig komt, als voor de gehele kerk. En er was macht en gezag, onder het Oude Testament, om onreine personen van de heilige dingen te weren.

Gelijke macht en gezag blijft, naar analogie, bestaan onder het Nieuwe Testament.

De regerende ambtsdragers van een particuliere gemeente hebben de macht om met gezag een persoon die nog niet uit de kerk verstoten is, van de tafel des Heeren te schorsen:

Ten eerste, omdat zij die gezag hebben om te oordelen en toe te laten wie geschikt zijn om het sacrament te ontvangen, ook gezag hebben om hen die onwaardig geacht worden, terug te houden.

Ten tweede, omdat het een kerkelijke zaak van gewone praktijk is, die tot die gemeente behoort.

Wanneer gemeenten verdeeld en vastgesteld zijn, hebben zij alle wederzijdse hulp van elkander nodig, zowel wat hun eigen zwakheden en onderlinge afhankelijkheid betreft, als wat de uitwendige vijanden betreft.

Van de Classicale Vergaderingen

De Schrift wijst een presbyterium in één kerk aan.

Een presbyterium bestaat uit dienaren van het Woord, en andere openbare ambtsdragers die met het Woord van God overeenstemmen en erdoor gewaarborgd zijn om regeerders van de kerk te zijn, om zich met de dienaren te verenigen in het bestuur van de kerk.

De Schrift houdt staande dat vele particuliere gemeenten onder één presbyteriaal bestuur kunnen zijn.

Deze stelling wordt bewezen met voorbeelden:

I. Ten eerste, van de kerk van Jeruzalem, die uit meer dan één gemeente bestond, en al deze gemeenten waren onder één presbyteriaal bestuur.

Dit wordt aldus bewezen:

Ten eerste, de kerk van Jeruzalem bestond uit meer dan één gemeente, zoals blijkt:

1º, Uit de menigte gelovigen die vermeld wordt, op verscheidene plaatsen, zowel vóór de verstrooiing van de gelovigen aldaar door de vervolging, als ook daarna.

2º, Uit de vele apostelen en andere predikers in de kerk van Jeruzalem. En als er niet meer dan één gemeente was, dan preekte iedere apostel zeer zelden; hetgeen niet overeenstemt met *Handelingen 6:2*.

3º, De verscheidenheid van talen onder de gelovigen, vermeld zowel in het tweede als in het zesde hoofdstuk van Handelingen, betoogt dat er meer dan één gemeente was in die kerk.

Ten tweede, al die gemeenten waren onder één presbyteriaal bestuur; want,

1º, Zij waren één kerk.

2º, Er wordt melding gemaakt van de oudsten van de kerk.

3º, De apostelen verrichtten de gewone handelingen van de ouderlingen, als ouderlingen in die kerk; hetgeen bewijst dat het een presbyteriale kerk was vóór de verstrooiing, Handelingen 6.

4º, Daar de onderscheiden gemeenten van Jeruzalem één kerk waren, wordt vermeld dat de oudsten van die kerk samenkwamen voor handelingen van bestuur, hetgeen bewijst dat die onderscheiden gemeenten onder één presbyteriaal bestuur waren.

En of deze gemeenten nu vast waren of niet, wat de ambtsdragers of de leden betreft, alles is één wat de waarheid van de stelling betreft.

Er schijnt ook geen wezenlijk verschil te zijn tussen de onderscheiden gemeenten van Jeruzalem en de vele gemeenten die nu in de gewone toestand van de kerk gevonden worden, wat het punt van de vereiste vastheid van ambtsdragers of leden betreft.

Ten derde houdt de Schrift dus staande dat vele gemeenten onder één presbyteriaal bestuur kunnen zijn.

II. Ten tweede, door het voorbeeld van de kerk van Efeze; want,

Ten eerste, dat er meer dan één gemeente was in de kerk van Efeze, blijkt uit *Handelingen 20:31*, waar melding gemaakt wordt van Paulus' verblijf te Efeze in het prediken, voor de ruimte van drie jaren; en *Handelingen 19:18,19,20*, waar het bijzondere gevolg van het Woord vermeld wordt; en vers 10 en 17 (*Handelingen 19:10,17*) van hetzelfde hoofdstuk, waar onderscheid gemaakt wordt tussen Joden en Grieken; en *1 Korinthe 16:8,9*, waar Paulus' verblijf te Efeze tot de Pinksterdag verklaard wordt; en vers 19 (*1 Korinthe 16:19*), waar melding gemaakt wordt van een particuliere kerk in het huis van Aquila en Priscilla, toen te Efeze, zoals blijkt uit *Handelingen 18:19,24,26*. Al hetgeen, tezamen genomen, bewijst dat de menigte gelovigen meer dan één gemeente vormde in de kerk van Efeze.

Ten tweede wordt bewezen dat er vele oudsten waren over deze vele gemeenten, als één kudde.

Ten derde, dat deze vele gemeenten één kerk waren, en onder één presbyteriaal bestuur stonden.

Van de Synodale Vergaderingen

De Schrift wijst nog een andere soort van vergaderingen aan voor het bestuur van de kerk, naast de classicale en de congregationele, die wij alle synodale noemen.

Herders en leraars, en andere regeerders van de kerk, (evenals andere geschikte personen, wanneer dit dienstig geacht wordt) zijn leden van de vergaderingen die wij synodaal noemen, wanneer zij daartoe een wettige roeping hebben.

Synodale vergaderingen kunnen wettig van verscheidene soorten zijn, zoals provinciaal, nationaal en oecumenisch.

Het is geoorloofd, en overeenkomstig het Woord van God, dat er een onderschikking is van congregationele, classicale, provinciale en nationale vergaderingen, tot het bestuur van de kerk.

Van de Ordening van Dienaren

Onder de titel van Ordening van Dienaren moet men beschouwen, hetzij de leer van de ordening, hetzij de macht daarvan.

Aangaande de Leer van de Ordening

GEEN mens mag het ambt van dienaar van het Woord op zich nemen zonder een wettige roeping.

De ordening moet altijd in de kerk voortgezet worden.

De ordening is de plechtige afzondering van een persoon voor enig openbaar ambt van de kerk.

Iedere dienaar van het Woord moet geordend worden door oplegging van handen en gebed, met vasten, door de predikende ouderlingen aan wie dit toekomt.

Het is overeenkomstig het Woord van God, en zeer gepast, dat zij die tot dienaren geordend zullen worden, bestemd worden voor een bepaalde gemeente, of ander bedieningswerk.

Hij die tot dienaar geordend zal worden, moet behoorlijk bekwaam zijn, zowel wat het leven als wat de bedieningsgaven betreft, overeenkomstig de regels van de apostel.

Hij moet onderzocht en goedgekeurd worden door hen die hem zullen ordenen.

Geen mens mag tot dienaar van een bepaalde gemeente geordend worden, indien zij van die gemeente een rechtvaardige reden van uitzondering tegen hem kunnen aantonen.

Aangaande de macht van de ordening

De ordening is een handeling van een presbyterium.

De macht om te ordenen, en het gehele werk van de ordening, berust bij het gehele presbyterium, hetwelk, wanneer het over meer dan één gemeente gesteld is, hetzij deze gemeenten vast zijn of niet, wat ambtsdragers of leden betreft, onverschillig is wat het punt van ordening betreft.

Het is zeer noodzakelijk dat geen enkele gemeente, die zich gevoeglijk kan verenigen, zich alle en enige macht in de ordening aanmatigt:

1. Omdat er geen voorbeeld in de Schriften is van een enkele gemeente, die zich gevoeglijk kan verenigen, die zich alle en enige macht in de ordening aanmatigt;

noch enige regel die zulk een praktijk zou kunnen rechtvaardigen.

2. Omdat er in de Schrift voorbeelden zijn van ordening in een presbyterium over verscheidene gemeenten; zoals in de kerk van Jeruzalem, waar vele gemeenten waren: deze vele gemeenten waren onder één presbyterium, en dit presbyterium ordende.

De predikende ouderlingen die op geregelde wijze verenigd zijn, hetzij in de steden of in de naburige dorpen, zijn zij aan wie de oplegging van handen toekomt, voor die gemeenten die zich respectievelijk binnen hun grenzen bevinden.

Over het leerstellige gedeelte van de ordening van dienaren

1. Geen mens mag het ambt van dienaar van het Woord op zich nemen zonder een wettige roeping.

2. De ordening moet altijd in de kerk voortgezet worden.

3. De ordening is de plechtige afzondering van een persoon voor enig openbaar ambt van de kerk.

4. Iedere dienaar van het Woord moet geordend worden door oplegging van handen en gebed, met vasten, door deze predikende ouderlingen aan wie dit toekomt.

5. De macht om te ordenen, het gehele werk van de ordening, berust bij het gehele presbyterium, hetwelk, wanneer het over meer dan één gemeente gesteld is, hetzij deze gemeenten vast zijn of niet, wat ambtsdragers of leden betreft, onverschillig is wat het punt van ordening betreft.

6. Het is overeenkomstig het Woord, en zeer gepast, dat zij die tot dienaren geordend zullen worden, bestemd worden voor een bepaalde gemeente, of ander bedieningswerk.

7. Hij die tot dienaar geordend zal worden, moet behoorlijk bekwaam zijn, zowel wat het leven als wat de bedieningsgaven betreft, overeenkomstig de regels van de apostel.

8. Hij moet onderzocht en goedgekeurd worden door hen die hem zullen ordenen.

9. Geen mens mag tot dienaar van een bepaalde gemeente geordend worden, indien zij van die gemeente een rechtvaardige reden van uitzondering tegen hem kunnen aantonen.

10. De predikende ouderlingen die op geregelde wijze verenigd zijn, hetzij in de steden of in de naburige dorpen, zijn zij aan wie de oplegging van handen toekomt, voor die gemeenten die zich respectievelijk binnen hun grenzen bevinden.

11. In buitengewone gevallen kan er iets buitengewoons gedaan worden, totdat er een vaste orde is, maar zich daarbij zo dicht mogelijk houdend aan de regel.

12. Er is op dit ogenblik (zoals wij nederig menen) een buitengewone gelegenheid voor een vorm van ordening voor de tegenwoordige voorziening van dienaren.

Het Directorium voor de Ordening van Dienaren

Aangezien het uit het Woord van God blijkt, dat geen mens het ambt van dienaar van het evangelie op zich mag nemen, voordat hij daartoe wettig geroepen en geordend is; en dat het werk van de ordening met alle verschuldigde zorg, wijsheid, ernst en plechtigheid verricht moet worden, bieden wij ootmoedig deze aanwijzingen aan, als hetgeen in acht genomen behoort te worden.

1. Hij die geordend zal worden, hetzij door het volk genomineerd, of anderszins aan het presbyterium aanbevolen, voor enige plaats, moet zich tot het presbyterium wenden en een getuigenis met zich meebrengen van zijn aanneming van het verbond der drie koninkrijken; van zijn vlijt en bekwaamheid in zijn studies; welke graden hij aan de universiteit behaald heeft en hoelang hij daar verbleven heeft; en verder van zijn leeftijd, die vierentwintig jaar moet zijn; maar in het bijzonder van zijn leven en wandel.

2. Nadat zij door het presbyterium onderzocht zijn, zullen zij voortgaan met onderzoek te doen naar de genade Gods in hem, en of hij de heiligheid van leven bezit die van een dienaar van het Evangelie vereist wordt; en zij zullen hem onderzoeken wat betreft zijn geleerdheid en bekwaamheid, en wat betreft de bewijzen van zijn roeping tot de heilige bediening; en, in het bijzonder, zijn rechtmatige en rechtstreekse roeping tot die plaats.

3. Wanneer hij hierin goedgekeurd is, zal hij naar de kerk gezonden worden waar hij dienen zal, om daar op drie verschillende dagen te prediken en met het volk te spreken, opdat dit zijn gaven tot hun opbouw kan beproeven, en tijd en gelegenheid heeft om nader te onderzoeken en beter kennis te nemen van zijn leven en wandel.

4. Op de laatste van deze drie dagen, bestemd voor de beproeving van zijn gaven in de prediking, zal vanuit het presbyterium een openbare schriftelijke kennisgeving aan de gemeente gezonden worden, welke openlijk voor het volk voorgelezen zal worden, en daarna aan de kerkdeur bevestigd, om aan te kondigen dat op die dag een bekwaam aantal van de leden van die gemeente, door henzelf benoemd, voor het presbyterium zal verschijnen, om hun instemming en goedkeuring te geven dat die man hun dienaar zal zijn; of anders, om met alle christelijke bescheidenheid en zachtmoedigheid, de bezwaren die zij tegen hem hebben, uiteen te zetten. En indien er op de aangewezen dag geen rechtvaardig bezwaar tegen hem is, maar het volk zijn instemming geeft, dan zal het presbyterium tot de ordening overgaan.

5. Op de dag die voor de ordening bestemd is, die gehouden moet worden in de kerk waar hij die geordend zal worden, dienen zal, zal de gemeente een plechtige vastendag houden, opdat zij zich vuriger mogen verenigen in het gebed om zegen over de inzettingen van Christus en de arbeid van Zijn dienaar tot hun bestwil. Het presbyterium zal naar de plaats komen, of ten minste zullen drie of vier dienaren van het Woord daarheen gezonden worden vanuit het presbyterium; van wie één, door het presbyterium aangewezen, tot het volk zal prediken over het ambt en de plicht van de dienaren van Christus, en hoe het volk hen behoort te ontvangen ter wille van hun werk.

6. Na de prediking zal de dienaar die gepredikt heeft, in tegenwoordigheid van de gemeente, hem die nu geordend zal worden, ondervragen over zijn geloof in Christus Jezus, en zijn overtuiging van de waarheid van de gereformeerde religie, overeenkomstig de Schriften; zijn oprechte bedoelingen en doeleinden in zijn verlangen om tot deze roeping toe te treden; zijn vlijt in het gebed, het lezen, het overdenken, het prediken, de bediening van de sacramenten, de tucht, en de vervulling van alle bedieningsplichten jegens zijn gemeente; zijn ijver en trouw in het handhaven van de waarheid van het evangelie en de eenheid van de kerk tegen dwaling en scheuring; zijn zorg dat hij en zijn gezin onberispelijk zijn en voorbeelden voor de kudde; zijn bereidheid en nederigheid, met zachtmoedigheid van geest, om zich te onderwerpen aan de vermaningen van zijn broeders en de tucht van de kerk; en zijn vastberadenheid om in zijn plicht te volharden tegen alle moeilijkheid en vervolging.

7. Nadat dit alles verklaard, zijn wil beleden en zijn inspanningen, met Gods hulp, beloofd zijn, zal de dienaar evenzo van het volk hun wil eisen om hem als dienaar van Christus te ontvangen en te erkennen, en hem te gehoorzamen en zich aan hem te onderwerpen, als aan iemand die door de Heere geregeerd wordt, en hem in alle delen van zijn ambt te onderhouden, aan te moedigen en te helpen.

8. Nadat dit wederzijds door het volk beloofd is, zal het presbyterium, of de dienaren die door hen voor de ordening gezonden zijn, hem plechtig afzonderen voor het ambt en het werk van de bediening, door hem de handen op te leggen, hetgeen vergezeld moet gaan van een kort gebed of zegen, tot dit doel:

"Dankende voor de grote barmhartigheid Gods in het zenden van Jezus Christus tot verlossing van Zijn volk; en voor Zijn hemelvaart aan de rechterhand van God de Vader, en het van daaruit uitstorten van Zijn Geest, en het geven van gaven aan de mensen, apostelen, evangelisten, profeten, herders en leraars; tot vergadering en opbouw van Zijn kerk; en voor het bekwamen en genegen maken van deze man tot dit grote werk: * om Hem te smeken dat Hij hem met Zijn Heilige Geest wil begiftigen, om hem (die wij in Zijn naam aldus voor deze heilige dienst afzonderen) de vervulling van het werk van zijn bediening in alle dingen te geven, opdat hij zichzelf en zijn hem toevertrouwde volk moge behouden."

*Hier worden de handen op zijn hoofd gelegd.

9. Nadat deze vorm van gebed en zegen beëindigd is, vermane de dienaar die gepredikt heeft, hem kort om de grootheid van zijn ambt en zijn werk te overwegen, het gevaar van nalatigheid, zowel voor hemzelf als voor zijn volk, de zegen die zijn trouw zal vergezellen in dit leven en in het toekomende; en worde ook het volk vermaand om zich jegens hem te gedragen als jegens hun dienaar in de Heere, overeenkomstig de plechtige belofte tevoren gedaan. En zo, door het gebed dat zowel hem als zijn kudde aan de genade Gods aanbeveelt, worde, na het zingen van een psalm, de vergadering met een zegen heengezonden.

10. Indien een dienaar bestemd wordt voor een gemeente, die reeds tevoren als ouderling geordend is volgens de vorm van ordening die in de Kerk van Engeland bestaan heeft, welke wij wat de zaak betreft geldig achten, en die door hen die haar ontvangen hebben niet verworpen kan worden; dan zal hij, na een omzichtige handelwijze wat het onderzoek betreft, zonder enige nieuwe ordening toegelaten worden.

11. En ingeval een persoon die reeds als dienaar geordend is in Schotland, of in enige andere gereformeerde kerk, bestemd wordt voor een andere gemeente in Engeland, zal hij van die kerk aan het presbyterium alhier, binnen hetwelk zich die gemeente bevindt, een voldoende getuigenis meebrengen van zijn ordening, van zijn leven en wandel terwijl hij bij hen woonde, en van de redenen van zijn vertrek; en zich onderwerpen aan een beproeving van zijn geschiktheid en bekwaamheid, en dezelfde gang met hem gehouden worden in de overige zaken, zoals in de onmiddellijk voorgaande regel bepaald is, wat het onderzoek en de toelating betreft.

12. Dat in de onderscheiden presbyteriums zorgvuldig registers bijgehouden worden van de namen van de geordende personen, met hun getuigenissen, de tijd en plaats van hun ordening, van de ouderlingen die hun de handen opgelegd hebben, en van het ambt waartoe zij benoemd zijn.

13. Dat geen presbyterium, noch iemand die tot een van hen behoort, geld of gaven ontvangt van de persoon die geordend zal worden, of van iemand namens hem, voor de ordening, of voor iets anders wat daartoe behoort, onder welk voorwendsel ook.

De regels voor een examen

De regels voor het examen zijn de volgende:

(1) Dat de geeëxamineerde broederlijk behandeld wordt, met zachtmoedigheid van geest en met bijzondere achting voor de ernst, bescheidenheid en hoedanigheid van ieder.

(2) Hij zal onderzocht worden wat zijn bekwaamheid in de oorspronkelijke talen betreft, en zijn beproeving zal geschieden door het lezen van het Hebreeuwse en Griekse Testament, en het vertalen van enig gedeelte daarvan in het Latijn; en indien hij daarin gebrekkig is, zal er strenger onderzoek gedaan worden naar zijn overige

geleerdheid, en of hij bekwaamheid heeft in de logica en de filosofie.

(3) Welke schrijvers over de godgeleerdheid hij gelezen heeft en het beste kent; en zijn kennis van de grondslagen van de religie zal beproefd worden, en zijn bekwaamheid om de daarin vervatte rechtzinnige leer te verdedigen tegen alle dwalende en onvaste gevoelens, vooral die van de tegenwoordige tijd; zijn bedrevenheid in de zin en betekenis van de Schriftplaatsen die hem voorgelegd worden, in gevallen van geweten, en in de tijdrekening van de Schrift en de kerkgeschiedenis.

(4) Indien hij niet tevoren in het openbaar gepredikt heeft met goedkeuring van hen die daarover kunnen oordelen, zal hij voor het presbyterium, op de bekwame tijd die hem toegewezen wordt, de Schriftplaats uiteenzetten die hem aangewezen wordt.

(5) Hij zal ook, binnen een bekwame tijd, een Latijnse rede opstellen over een gemeenplaats of een twistpunt in de godgeleerdheid dat hem toegewezen wordt, en aan het presbyterium de stellingen tonen die de som daarvan uitdrukken, en daarover een dispuut voeren.

(6) Hij zal voor het volk prediken, terwijl het presbyterium, of enigen van de door hen aangewezen dienaren van het Woord, aanwezig zijn.

(7) De verhouding van zijn gaven tot de plaats waartoe hij geroepen is, zal in aanmerking genomen worden.

(8) Behalve de beproeving van zijn gaven in de prediking, zal hij zich onderwerpen aan een examen ter plaatse gedurende twee dagen, en meer, indien het presbyterium dit nodig oordeelt.

(9) En wat betreft hem die reeds tevoren als dienaar geordend is, en naar een ander ambt overgeplaatst zal worden, zal hij een getuigenis meebrengen van zijn ordening, en van zijn bekwaamheden en wandel, waarna zijn geschiktheid voor die plaats beproefd zal worden door zijn prediking aldaar, en (indien nodig geoordeeld) door een nieuw onderzoek van hem.

Buitengewone praktijken

Tot hiertoe de gewone regels, en de gang van de Ordening, in de gewone vorm; wat de buitengewone vorm betreft, die thans noodzakelijk in praktijk gebracht moet worden, volgt nu.

1. In de tegenwoordige noden, wanneer wij geen enkel presbyterium kunnen hebben dat met al zijn macht en werk gevormd is, en wanneer vele dienaren geordend moeten worden voor de dienst van de legers en de vloot, en voor vele gemeenten waar geen dienaar is; en waar (vanwege de openbare troebelen) het volk zelf niet iemand kan zoeken en vinden die hun een getrouw dienaar kan zijn, of iemand met

zekerheid tot hen gezonden kan krijgen, voor zulk een plechtige beproeving als tevoren in de gewone regels vermeld is; vooral wanneer er geen presbyterium in hun nabijheid kan zijn, tot hetwelk zij zich kunnen wenden, of dat tot hen kan komen of hun een man kan zenden die geschikt is om in die gemeente, en voor dat volk, geordend te worden; en toch is het nodig dat er dienaren voor hen geordend worden door sommigen, die, zelf afgezonderd zijnde tot het werk van de bediening, macht hebben om zich te verenigen tot de afzondering van anderen, die geschikt en waardig bevonden worden. Laat in deze gevallen, totdat, met Gods zegen, de bovengenoemde moeilijkheden enigszins weggenomen zijn, sommige godvruchtige dienaren, in de stad Londen of in de omgeving daarvan, door de openbare overheid aangewezen worden, die, verenigd zijnde, dienaren kunnen ordenen voor de stad en de omliggende streek, zich daarbij zo dicht mogelijk houdend aan de bovengenoemde gewone regels; en dat deze vereniging geen andere bedoeling of doel heeft, dan alleen het werk van de ordening.

2. Dat dezelfde overheid dezelfde vereniging tot stand brenge in de grote steden en de naburige parochies van de onderscheiden graafschappen, die thans rustig zijn en zonder beroering, om hetzelfde te doen in de aangrenzende delen.

3. Dat zij die gekozen of aangewezen zijn voor de dienst van de legers of de vloot, geordend worden, zoals gezegd is, door de verenigde dienaren van Londen, of door sommige anderen van het land.

4. Dat zij hetzelfde doen wanneer hun behoorlijk en wettig enige man voor de bediening van enige gemeente aanbevolen wordt, die niet de vrijheid kan genieten om een beproeving van zijn hoedanigheden en bekwaamheden te hebben, en die de hulp van de verenigde dienaren verlangen, om hen beter te voorzien van de persoon die zij geschikt achten voor de dienst van die kerk en dat volk.

© 2026 Westminster 1647 :: https://westminster1647.com/nl/correo